

ข้อบกพร่องการเขียนภาษาลาว ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*

Written Errors in Lao Language of
Students at Khon Kaen University

รัตนา จันทรเทาว์
สาริสา อุันทานนท์
Rattana Chanthao
Sarisa Unthanon

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “ข้อบกพร่องการเขียนภาษาลาวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อ วิเคราะห์ข้อบกพร่องการเขียนภาษาลาวของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นเกี่ยวกับการเขียนพยัญชนะ การเขียนสระและเครื่องหมาย โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากข้อสอบปลายภาครายวิชาภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร 1 ระหว่างปีการศึกษา 2546-2548 ด้วยการสุ่มตัวอย่างจากชุดข้อสอบ จำนวน 278 ชุด จากข้อสอบทั้งหมดจำนวน 557 ชุด ผลการศึกษพบข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะ สระและเครื่องหมาย ดังต่อไปนี้

ข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นบกพร่อง ทั้งการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว และการเขียนพยัญชนะต้นประสม คือ อักษรควบกล้ำ และอักษรนำ คือ ข และ อ โดยพบว่ามีข้อบกพร่องในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว 19 รูป ไม่พบการเขียนผิดพลาดในพยัญชนะ 8 รูป ได้แก่ จ ฎ บ ป ฝ ฬ ฌ ส่วนพยัญชนะประสมพบว่า มีข้อบกพร่องทั้งอักษรควบกล้ำ ได้แก่ ฌ ฌ ซึ่งเป็นการนำอักษรควบกล้ำในภาษาไทยไปใช้ในการเขียนภาษาลาว และพบว่ามีการใช้พยัญชนะต้นประสมบกพร่องกับการใช้อักษรนำ

*ได้รับทุนสนับสนุนเผยแพร่ โดยศูนย์วิจัยพลศึกษาสังคมลุ่มน้ำโขง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

http://farm1.static.flickr.com/11/14807123_bf70ea17b9.jpg

ทั้งการใช้ **ທ** นำและ **ອ** นำ นอกจากนี้ยังพบข้อบกพร่องจากการนำรูปพยัญชนะในภาษาไทยไปเขียนปนกับภาษาลาว

ข้อบกพร่องของการเขียนสระ และเครื่องหมาย แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การใช้สระบกพร่อง พบว่า มีการใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป การใช้สระสับสน และการใช้สระไม่ถูกต้อง ส่วนข้อบกพร่องของการเขียนเครื่องหมาย พบว่า มีการใช้วรรณยุกต์สับสน โดยเฉพาะความสับสนระหว่างวรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์โท ส่วนข้อบกพร่องของการใช้เครื่องหมายประกอบข้อความ พบข้อบกพร่องอันมีสาเหตุมาจากการไม่ใช้เครื่องหมายประกอบข้อความ 3 เครื่องหมายหลัก ได้แก่ เครื่องหมายจั่วเม็ด เครื่องหมายจุด และเครื่องหมาย หมายถาม

สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเขียนภาษาลาวบกพร่องเกิดจากการเทียบเคียงคำศัพท์จากภาษาไทยหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน การไม่รู้คำศัพท์ภาษาลาว การออกเสียงผิดพลาดทั้งเสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ ตลอดจนความผิดพลาดในหลักการเขียนอักษรวิธภาษาลาว

ABSTRACT

The aim of the study, "Written Errors in Lao Language of Students at Khon Kaen University," was to analyze the errors in terms of consonants, vowels, and symbols (tone marks and punctuation). The final examinations of 416 261: Lao for Communication I from academic years 2003–2005 were used for the data. There are 278 samples from 557 examinations of students from various faculties.

The research found that incorrect consonant usage among the students was of two types: 1) single-initial consonants and double-initial consonants, and 2) clusters and silent. There are written errors in nineteen initial consonants, but no written errors in eight initial consonants: **ຈ ງ ບ ປ ຝ ຟ ວ ຣ**. As for initial consonant clusters, there are written mistakes in clusters (**ວ ຣ ລ**) and silent (**ທ** and **ອ**). Moreover, the research found that the students use Thai letters in writing Lao.

The written errors in vowels and symbols are divided into three groups: same sound different form, confused usage of vowels, and incorrect usage of vowels. There two groups of written errors of symbols: tone marks and punctuation. Regarding tone marks, the errors are in confused usage of tones, especially in ^ˊ and ^ˋ tone marks, usage and non-usage tone marks in appropriate words.

In addition, the study found written errors from non-usage of three punctuation marks: the full stop, colon, and question mark.

The factors in the students' written errors are the interference of the mother tongue (Northeastern Thai dialect or Central Thai dialect), lack of knowledge of Lao vocabulary, incorrect vowels and tone pronunciation, and mistakes in written Lao.

บทนำ

วิชาภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร 1 เป็นวิชาที่มีนักศึกษาจากคณะต่างๆ ให้ความสนใจเรียนมากที่สุดใรรายวิชาทั้งหมด เมื่อเริ่มเปิดการเรียนการสอน วิชาภาษาลาวจนถึงภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2548 นี้รวมมีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนทั้งสิ้น 1,595 คน (สาริสา อุ่นทานนท์, 2548 : 18) ด้วยจำนวนนักศึกษาผู้สนใจเรียนที่เพิ่มมากขึ้นทุกภาคการศึกษา ทำให้ต้องเปิดสอนมากกว่าหนึ่งกลุ่ม คณะผู้วิจัยเล็งเห็นว่าการพัฒนาการเรียนการสอนให้เป็นมาตรฐานและมีประสิทธิภาพเท่าเทียมกันในทุกกลุ่มที่เรียนนั้นจำเป็นต้องมีการท้าวิจัย เพื่อประเมินผลการเรียนการสอนอย่างเป็นรูปธรรม

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าได้มีการพัฒนาการเรียนการสอนตามข้อเสนอแนะในการประเมินการสอนโดยผู้เรียนแล้ว แต่ยังพบว่า นักศึกษามีการใช้ภาษาลาวไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะด้านการเขียน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญของการสื่อสาร ดังนั้น จึงต้องมีการศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการเขียนอย่างเป็นระบบ

เป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่า ภาษาลาวและภาษาไทยถิ่นอีสานตลอดจนภาษาไทยกลางนั้น สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจโดยไม่ต้องใช้ผู้แปลภาษา แต่การสื่อสารด้วยการเขียนหรือการแปลภาษา ซึ่งต้องใช้ภาษาเขียนเป็นสำคัญนั้น ยังมีการใช้ภาษาลาวที่ไม่ถูกต้องในลักษณะต่างๆ ดังนั้น คณะผู้สอนจึงพิจารณาว่าควรมีการวิจัย เรื่อง ข้อบกพร่องของการเขียนภาษาลาวของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นขึ้น ซึ่งจะทำให้เข้าใจสาเหตุของการเขียนภาษาลาวบกพร่องของผู้เรียน ทั้งนี้ยังจะทำให้เข้าใจรูปแบบและลักษณะที่ผิดพลาดของการเขียนภาษาลาว เพื่อจะได้ปรับปรุงเอกสารประกอบการสอนวิธีการเรียนการสอน ตลอดจนการฝึกทักษะการเขียนให้แก่นักศึกษาได้อย่างเหมาะสม อันจะทำให้เกิดกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพและผู้เรียนสามารถนำภาษาลาวไปใช้ในวิชาชีพอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ในทัศนะของคนไทยโดยทั่วไปที่ไม่ได้ศึกษาภาษาลาวอย่างลึกซึ้งนั้น มักจะเข้าใจว่า ภาษาลาวเป็นภาษาที่น่าจะเรียนรู้ได้ง่ายเพราะมีคำศัพท์และสำนวนคล้ายคลึงกับภาษาไทย ตลอดจนตัวอักษรและอักขรวิธีการเขียนก็ใกล้เคียงกัน แต่สิ่งที่คล้ายคลึงและใกล้เคียงกันเหล่านี้เองที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาลาวของนักศึกษาชาวไทย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมักจะนำภาษาแม่ (mother tongue) ของตนไปเทียบเคียงกับการเขียน การพูด ภาษาลาวเสมอ กล่าวคือ มีการแทรกแซงทางภาษา (language interference) เกิดขึ้นในการเรียนภาษาที่ 2 อย่างเลียงไม่ได้ ดังนั้น บทความนี้จึงมุ่งนำเสนอลักษณะการเขียนภาษาลาวบกพร่องและสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเขียนภาษาลาวบกพร่อง โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนในเนื้อหาวิชาที่สอนในรายวิชาภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร 1 ของมหาวิทยาลัยขอนแก่นเป็นหลัก

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีการเขียนภาษาลาวบกพร่องทั้งหมด จำนวน 153 คำ โดยไม่นับซ้ำ แบ่งลักษณะข้อบกพร่องของการเขียนออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การเขียนพยัญชนะ และการเขียนสระ และเครื่องหมายดังต่อไปนี้

1. การใช้พยัญชนะบกพร่อง

การเขียนพยัญชนะภาษาลาวบกพร่องพบทุกตำแหน่ง ได้แก่ พยัญชนะตำแหน่งต้น พยางค์ทั้งพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นประสม คือ อักษรควบกล้ำ และอักษรนำ นอกจากนี้ยังพบการเขียนบกพร่องในตำแหน่งพยัญชนะท้ายพยางค์ด้วย

1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว

พยัญชนะลาว มีทั้งหมด 26 อักษร พบว่ามีการเขียนพยัญชนะเดี่ยวต้นพยางค์ผิดจำนวน 19 อักษร ได้แก่ ภ อ ฌ ฎ ฏ ฑ บ ม จ ฬ ฌ

ย ย อ ส ท ธ โดยมีสาเหตุที่ทำให้เขียนผิดหลายประการ ดังจะอธิบายโดยการยกตัวอย่างคำศัพท์ภาษาลาว ต่อไปนี้

ตัวอย่าง (1) พยัญชนะ ก (ก)

คำผิด : (1) สุกกะพาบ, (2) สุธะภาบ,

(3) ภาสาลาว

คำถูก : (1) และ (2) สุธะพาบ

(3) พาสาลาว

ลักษณะข้อบกพร่องในคำที่ (1) เนื่องจากผู้เขียนบางคนเขียนตามเสียงอ่านคำว่า “สุก-กะ-พาบ” ในภาษาไทยจึงเขียน ก เป็นตัวสะกดในพยางค์แรก เพื่อให้ตรงตามคำอ่านออกเสียงในภาษาไทย คำที่ (2) เพราะอักษร ก ในภาษาลาวมีรูปใกล้เคียงกับ ก ในภาษาไทย ซึ่งในภาษาไทยใช้ ก ในคำว่า “ภาพ” และ “ภาษาลาว” และคำที่ (3) ในภาษาลาวคำบาลี-สันสกฤตสามารถเขียนได้ทั้ง 2 รูปแบบ ตามการออกเสียง คือ ออกเสียงพยางค์แรกโดยไม่มีหน่วยเสียงสะกด เช่น สุธะพาบ (สุขภาพ) หรือออกเสียงพยัญชนะสะกดในพยางค์แรกด้วย เช่น ลัฏทะบาบ (รัฐบาล) เป็นต้น ลักษณะที่กลั้นเช่นนี้ ทำให้ผู้เรียนต้องจดจำคำศัพท์ในภาษาบาลี-สันสกฤต แต่ละคำที่อ่านออกเสียงต่างจากภาษาไทย ซึ่งจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของคำศัพท์เหล่านี้เสมอเมื่อนำไปเขียน เพื่อจะไม่ให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน

ตัวอย่าง (2) พยัญชนะ อ (ข)

คำผิด : (1) ปาฮ์ (2) ฮ้าว (สัตว์)

(3) ฮะล้า

คำถูก : (1) ปาล์ (2) ถ้าว

(3) ละล้า (ข้อห้าม)

ลักษณะข้อบกพร่องในคำที่ (1) และ (2) คือการใช้ อ ซึ่งเป็น การใช้อักษรสูงแทนอักษรต่ำเดียว ทั้งนี้สัมพันธ์กับการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ ดังที่ วริษา กมลนาวัน (2541) ได้กล่าวถึงการเขียนวรรณยุกต์โท และเอกแตกต่างกันระหว่างภาษาไทยและภาษาลาว พบว่า อักษรสูงในภาษาไทยนั้นมักจะใช้รูปวรรณยุกต์โท ซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกับการใช้อักษรต่ำ รูปวรรณยุกต์เอกในภาษาลาว ดังนั้น หากเขียนตามเสียงที่ได้ยินโดยไม่ทราบ ว่าคำศัพท์คำนี้สะกดอย่างไร ก็จะทำให้เกิดความผิดพลาด ส่วนคำที่ (3) นั้นก็มีสาเหตุการเขียนผิดเนื่องมาจากเสียงที่ใกล้เคียงกันระหว่างคำว่า อะ และ อา

ตัวอย่าง (3) พยัญชนะ ท (ห)

คำผิด : (1) ทอด (2) ท่วย (3) ท้อย

คำถูก : (1) รอด (2) ร่วย (คำอุทาน)
(3) ร้อย (100)

ลักษณะข้อบกพร่องในข้อ (1) และ (2) เป็นการใช้อักษรสูง ท แทนอักษรต่ำ ธ ซึ่งทั้ง 2 คำเป็นคำในภาษาไทยถิ่นอีสานที่เขียนแทนด้วยเสียง ฮ ทั้งนี้รวมถึงนักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องเสียงวรรณยุกต์ระหว่าง ท ซึ่งเป็นอักษรสูง และ ธ ซึ่งมีระดับเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกัน คำที่ (3) นั้นในภาษาไทยใช้ ร ซึ่งในภาษาลาวไม่มีเสียงนี้ จึงใช้แทนด้วย ธ ซึ่งเป็นเสียง ฮ ในภาษาไทย และการเทียบคำศัพท์ที่ใช้ ร ในภาษาไทยนี้คำศัพท์ในภาษาลาวส่วนใหญ่เลือกใช้ อ และ อา ดังนั้น จึงต้องระมัดระวังในการเขียน และต้องจดจำว่าคำใดใช้ อ และคำใดใช้ ธ อย่างไรก็ตาม พบว่าสื่อสิ่งพิมพ์ในสังคมลาวปัจจุบันเลือกใช้ทั้ง อ, ธ และ ฮ ในคำศัพท์เดียวกัน เช่น “อาราม” พบการใช้ทั้ง อาลาม, อาธาม, อาฮาม เป็นต้น

ตัวอย่าง (4) พยัญชนะ ฐ (ฮ)

คำผิด : (1) จัษทะบุริ

(2) สาขาละมะธิด (3) บัลิธาร

คำถูก : (1) จัษทะบุลี / จัษทะบุริ

(2) สาขาละมะลิด (3) บัลิธาร

ลักษณะข้อบกพร่องในคำที่ (1) และ (2) ข้างต้น เกิดจากการใช้รูปเหมือนอักษรไทย คือ ฐ แต่เขียนด้วย ฐ ในภาษาลาว ส่วนคำที่ (3) นั้นใช้ ฐ ในตำแหน่งพยัญชนะสะกด ซึ่งลากเข้ากับคำศัพท์ในภาษาไทย (บริหาร) เพราะในภาษาลาวมาตราสะกดตรงตามเสียงทุกมาตรา ดังนั้น แม่กนต้องสะกดด้วย บ ทุกคำ

พยัญชนะทั้ง 19 ตัวอักษรที่เขียนผิดนั้นมีลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนที่สำคัญ คือ การใช้เทียบเคียงการเขียนคำในภาษาไทย ทั้งการใช้หน่วยเสียงภาษาไทยและรูปพยัญชนะในภาษาไทย

อย่างไรก็ตาม ไม่พบข้อบกพร่องในการเขียนพยัญชนะ 8 รูป ได้แก่ จ ฎ บ ฝ ฬ ฐ ถึงแม้ว่าจะไม่พบในการเขียนพยัญชนะต้นเหล่านี้ ในตำแหน่งต้นพยางค์ แต่ก็พบในการเขียนรูปพยัญชนะเหล่านี้ผิดรูปไปจากการเขียนอักษรลาว ซึ่งจะได้กล่าวถึงเป็นลำดับต่อไป

2. พยัญชนะต้นประสม

พยัญชนะประสม หมายถึง พยัญชนะเสียงควบกล้ำ และอักษรนำ คือ ห นำอักษรต่ำ ทั้งนี้ พยัญชนะในตำแหน่งต้นพยางค์ของภาษาลาวนั้นมีพยัญชนะประสมมากกว่าภาษาไทย โดยเฉพาะอักษรควบกล้ำ กล่าวคือ ในภาษาไทยมีอักษรควบกล้ำ จำนวน 3 รูป ได้แก่ ร ลว ส่วนใน

ภาษาลาวนั้น มีอักษรควบกล้ำเพียง ว เท่านั้น เช่น ถวาม (ความ) อวัน (ขวัญ) ภาว (กวาด) นอกจากนี้ ว ในภาษาลาวยังสามารถควบกล้ำกับพยัญชนะเดี่ยวเสียงอื่นๆ ที่แตกต่างจากภาษาไทย เช่น สว- (สว้าย / เวลาสาย) ทว- (ทว้าย / ทายปัญหา) ฮว- (ฮว้าย / คำอุทาน) ตว- (ตว้า / คำลงท้าย) เป็นต้น ดังนั้นด้วยความแตกต่างข้างต้นจึงทำให้นักศึกษาเขียนภาษาลาวผิดในลักษณะต่างๆ ดังต่อไปนี้

2.1 พยัญชนะควบกล้ำ

ตัวอย่าง (5) การใช้ ล ผิดพลาด

คำผิด : ภาวງลิน ภาะหล่ำปลี ภาลายเบ้น ปรุบทรูป
ถล่ายกัน ภาล่าวทา

คำถูก : ภาวງลิน ภาะหล่ำปี ภาายเบ้น ปรุบทรูป ถ่ายกัน
ภาวทา

ข้อผิดพลาดนี้พบในคำที่เป็นคำสองพยางค์มากกว่าคำพยางค์เดียว ทั้งนี้เพราะนักศึกษาเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทยที่ใช้อักษรควบกล้ำ ล นอกจากนี้ยังพบข้อผิดพลาดของการใช้อักษรควบกล้ำ ล เนื่องจากนักศึกษานำไปใช้แทนอักษรนำภาษาไทยในคำที่ใช้ ร เช่น ห นำ ล พลี (หรือ) คำนี้ที่ถูกต้องใช้ว่า พิ (หือ) อย่างไรก็ตามคำนี้ในภาษาลาวปัจจุบันก็รับอิทธิพลของภาษาไทยและสามารถเขียนสะกดแบบ พลี ได้

ตัวอย่าง (6) การใช้ ร ผิดพลาด

คำผิด : ปิภลธอง ปรุบ ทรึง ทรอดตธา กันภธอง
จริงแท้ แทะภ ภาธิธ ทรึงเจ้า สร้าฐา

คำถูก : ปิบถອງ ปຽບ ກົງ ກວດກາ ກັບກອງ ຈິງແທ້
ແຊກ ກິດ ຊົງເຈົ້າ ສ້າງສາ

ข้อบกพร่องการใช้ ร เป็นอักษรควบกล้ำนี้เพราะนักศึกษาเทียบเคียงคำศัพท์กับภาษาไทย ทั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้ ร เป็นอักษรควบแท้ในภาษาไทยเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาลาว และกลุ่มที่ใช้ ร เป็นอักษรควบไม่แท้ ในคำว่า จริง แทรก ทรง สร้าง ซึ่งคำเหล่านี้ในภาษาลาวนั้นมีการเขียนที่ถูกต้องตามลำดับ ดังนี้ จິງ แຊກ ກິດ ສ້າງ ทั้งนี้เพราะภาษาลาวไม่มีการใช้ ร ทั้งในอักษรควบแท้และควบไม่แท้

การใช้ ร (ຣ) ในภาษาลาวนั้นจะใช้กับคำศัพท์ที่เป็นภาษาต่างประเทศเท่านั้น โดยเฉพาะคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน หรือภาษารัสเซีย ที่พบมากในภาษาลาวเท่านั้น เช่น ຝຣັ່ງ (ประเทศฝรั่งเศส) ເບຣກ (เบรก) เป็นต้น อย่างไรก็ตามในการเขียน ร โดยทั่วไปนี้ภาษาลาวก็ยังมีการใช้คำศัพท์ภาษาลาวจำนวนหนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดความสับสนด้านการใช้ เช่น การเขียนชื่อคน การเขียนชื่อสถานที่ และชื่อวัด เป็นต้น

ตัวอย่าง (7) การใช้ ວ บกพร่อง

คำผิด : ຄາມ ກາດ ຄາຍ ສາຍ ອວຍຫມ້າ ງຳ

คำถูก : ຄວາມ ກວາດ ຄວາຍ ສວາຍ ອວາຍຫມ້າ ງວ່າ

ข้อบกพร่องการใช้ ວ เป็นอักษรควบกล้ำข้างต้น คือ การไม่ใช้ ວ เป็นอักษรควบกล้ำในภาษาลาว ซึ่งคำบางคำในภาษาไทยถิ่นอีสานกับภาษาลาวใช้แตกต่างกัน กล่าวคือ ภาษาไทยถิ่นอีสานไม่ใช้อักษร ວ ควบกล้ำ ในขณะที่ภาษาลาวใช้ ວ ควบกล้ำ เช่น ສາຍ — ສວາຍ (เวลาสาย) ອວຍ — ອວາຍ (หันหน้า) ກວດ- ກວາດ (กวาดพื้น) เป็นต้น ทำให้นักศึกษาที่พูดภาษาไทยถิ่น

อีสานนำไปเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสานที่ตนเองใช้ในชีวิตประจำวัน จึงเป็นสาเหตุของข้อบกพร่องดังกล่าว นอกจากนี้พบว่านักศึกษาบางคนอาจจะจำอักษรคลาดเคลื่อน กล่าวคือ สระ อา ในภาษาลาวมีลักษณะใกล้เคียงกับ ว ในภาษาไทย ทำให้เข้าใจผิด เช่น ในกรณีการเขียนคำว่า “ความ” เป็น “คาม” โดยเทียบกับคำศัพท์ภาษาไทยถิ่นอีสานว่า “ควม” และใช้ สระ อา แทน ว

2.2 การใช้อักษรนำ

อักษรนำหมายถึง อักษร ท (ห) และ อ (อ) นำอักษรตัวเดียว ข้อบกพร่องของการใช้อักษรนำ พบทั้งการใช้อักษรนำในตำแหน่งที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช้อักษรนำ ดังตัวอย่างข้อบกพร่องของการใช้พยัญชนะ ห นำ ต่อไปนี้

2.2.1 คำที่ไม่ควรใช้ ห นำ

ตัวอย่าง (8) การใช้พยัญชนะ ท เป็นอักษรนำ

คำผิด : ลักสะทนะ แตหมันบอน แตหมัน ทัลลุ่ม

ทງาย แม่ทยั้ง

คำถูก : ลักสะนะ แหม่นบอน แหม่น ลุ่ม ງาย

แม่ยั้ง

2.2.2 คำที่ต้องใช้ ห นำ

ตัวอย่าง (9) การไม่ใช้ ท เป็นอักษรนำ

คำผิด : บายมัม บับไม ตะลาด ลุดลึง ที่ลุ่ม

ทิวไล

คำถูก: นายทม๋ ไทม ะทลาด ทลุดวิง

ที่กลุ่ม ทิวไทล่

ข้อบกพร่องข้างต้นเป็นการใช้ ห เป็นอักษรนำในตำแหน่งที่ไม่ควรใช้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มคำศัพท์ที่นำไปเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทย และกลุ่มที่ใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องตามความหมาย เพราะคำศัพท์ภาษาลาวใน 2.2.1 ข้างต้นไม่มีการใช้ ห นำ สาเหตุของข้อบกพร่องข้างต้นเกิดจากการเขียนตามการออกเสียงในภาษาลาวซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย กล่าวคือ ในภาษาไทยบางคำอ่านออกเสียง ห นำทั้งที่ไม่ปรากฏรูป เช่น ลักษณะ (ลัก-สะ-หนะ) ประวัติศาสตร์ (ปะ-หวัด-ติ-สาด) ขณะ (ชะ-หนะ) ดังนั้น เมื่อนักศึกษาต้องเขียนคำศัพท์ข้างต้นจึงนำไปเทียบเคียงกับเสียงอ่านในภาษาไทย จึงใช้ ห นำในการเขียนดังตัวอย่างข้างต้น

ส่วนสาเหตุของข้อบกพร่องอีกประการหนึ่งเกิดจากการใช้คำผิดความหมาย เช่น ทวาย (ตันไม้) - วาย (เล็ก, หยุต) ทวาย (หงาย) - วาย (ชื่อมื้ออาหาร) ซึ่งคำเหล่านี้ในภาษาลาวอาจมีการออกเสียง ห นำบ้างในบางสำเนียงหรือในภาษาลาวบางถิ่น ซึ่งไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงเพราะต้องพิจารณาประกอบกับบริบท

นอกจากนี้ข้อบกพร่องของการใช้ ห ยังพบว่า ไม่มีการใช้ ห นำในคำที่ควรใช้คำศัพท์เหล่านี้อยู่ใน 2.2.2 ของตัวอย่างข้างต้น ได้แก่ ไย่ (ใหญ่) ไม (คำปรับใหม่) ะลาด (ตลาด) ะลอด (ตลอด) ลุ่ม (หลุม) ไล่ (ไหล) ไม่ (ไหม้) ม่ (หมอ) ข้อบกพร่องนี้เกิดจากการเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทย เล่น ตลาด ตลอด ที่ไม่มีการใช้ ห นำในการเขียนแต่อ่านออกเสียงมี ห นำ ดังนั้น ในภาษาลาวจึงต้องใช้ ห นำในพยางค์ที่ 2 ของคำกลุ่มที่เขียนเป็นอักษรนำในภาษาไทยคำอื่นๆ อีกประการหนึ่งคือข้อบกพร่องอันเนื่องมาจากการออกเสียงใกล้เคียงหรือเหมือนกันระหว่างคำศัพท์ที่ไม่มี ห และมี ห เช่น

ไม้ – ไหม้, ไม – ไหม คำศัพท์เหล่านี้ นักศึกษาต้องจดจำตัวเขียนเพราะออกเสียงเหมือนกันแต่ความหมายต่างกัน และเมื่อนำมาเขียนผิดก็จะทำให้ความหมายของข้อความผิดตามไปด้วย

3. การใช้พยัญชนะท้ายบทพ้อง

ภาษาลาวมีเสียงพยัญชนะสะกด 8 หน่วยเสียง 8 รูป เท่ากับภาษาไทย ได้แก่ ม ฅ ฎ บ ฎ ย ๖ โดยภาษาลาวใช้ตัวสะกดตรงตามมาตรา ขณะที่ภาษาไทยในมาตราเดียวอาจจะใช้ตัวสะกดได้หลายรูป เช่น แม่ กด มีรูปพยัญชนะสะกด เช่น -ด -ฏ -ฎ -ท -ตร หรือ แม่ กน มีรูปพยัญชนะสะกด เช่น -น -ร -ล -พ เป็นต้น ส่วนภาษาลาวนั้นทั้งแม่กด และแม่กน มีรูปพยัญชนะสะกดเพียง -ด และ -บ เท่านั้น

ความแตกต่างของรูปพยัญชนะสะกดของภาษาไทยและภาษาลาวเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักศึกษานำรูปพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมาใช้กับการเขียนภาษาลาว นอกจากสาเหตุดังกล่าวแล้ว การเขียนพยัญชนะสะกดผิดมีสาเหตุจากความไม่รู้คำศัพท์ภาษาลาว จึงเขียนตามเสียงที่ได้ยินตลอดจนการเขียนพยัญชนะสะกดผิดเนื่องมาจากการเขียนสระผิดพลาด เช่น คำว่า บิไซ แต่กลับเขียนเป็น บิสิย เป็นต้น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษามีการเขียนพยัญชนะสะกดซึ่งพบมาก ใน 4 มาตรา ได้แก่ แม่กน แม่กบ แม่กด และ แม่กม นอกจากนี้ยังพบข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะสะกดเนื่องมาจากการไม่เขียนพยัญชนะสะกดให้ครบ และการเพิ่มพยัญชนะสะกด ในคำศัพท์ด้วยรายละเอียดมีดังต่อไปนี้

3.1 การใช้พยัญชนะท้าย แม่กน นกพร้อง

ตัวอย่าง (10) ใช้รูป ฌ (ร) แทน น

คำผิด : บໍຣິກາຣ ອາກາຣ ວັນຕາຣ

คำถูก : ບໍລິການ ອາຫານ ວັນຄານ

ตัวอย่าง (11) ใช้รูป ລ (ล) แทน น

คำผิด : ຝັກຕຳນິລ ສິລລະປະ ວິລາວັລ (ชื่อคน)

คำถูก : ຝັກຕຳນິນ ສິລະປະ ວິລາວັນ

ตัวอย่าง (12) ใช้รูป ມ (ม) แทน น

คำผิด : ກາມຣຽມ ຂຽມຜິດ ຫມາກຮຸ່ງ
ຫມາກເຫລັມ ດີມ

คำถูก : ກາມຣຽນ ຂຽນຜິດ ຫມາກຮຸ່ງ
ຫມາກເຫລັນ ດີນ

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการเขียนผิดที่มีสาเหตุมาจากการเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทย ดังได้กล่าวแล้วข้างต้น เช่น คำว่า บໍຣິກາຣ มีการเขียนผิดทั้งการใช้ ฌ ในพยางค์ที่ 2 ซึ่งต้องใช้ ລ ร่วมด้วย ส่วนตัวอย่างอื่นๆ ที่พบเสมอคือการใช้ ຣ สะกดเหมือนกันภาษาไทย ซึ่งถ้าผู้เขียนไม่มีความรอบคอบในการเขียน กอปรกับข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ในรายงานวิจัยนี้เป็นชุดข้อสอบปลายภาค จึงอาจจะทำให้นักศึกษาไม่มีเวลาเพียงพอที่จะตรวจสอบความถูกต้อง

ของการเขียนสะกด ทำให้นารูปพยัญชนะในภาษาไทยไปเทียบเคียงกับภาษาลาวได้

ส่วนตัวอย่างในชุดที่ 2 คือ คำที่ใช้รูป ล สะกดก็มีสาเหตุเช่นเดียวกับ การใช้ ฦ สะกด กล่าวคือ เป็นความคุ้นเคยกับการใช้คำศัพท์ในภาษาไทยและการเทียบเคียงกับคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาไทย เช่น คำว่า **ฝักตำลึง** (ผักตำลึง) แม้ว่านักศึกษาจะสามารถจำคำศัพท์ที่ใช้เรียกผักตำลึงในภาษาลาวได้ถูกต้อง แต่เมื่อนำมาเขียนกลับเทียบเคียงกับคำว่า นิล ในภาษาไทย ทั้งนี้เพราะคำพยางค์เดียวในภาษาไทยมีคำว่า นิล ที่หมายถึง ดำนั้นพบได้มากกว่าการใช้คำว่า นิน- ซึ่งปรากฏเป็นพยางค์แรกของคำว่านินทา ทั้งนี้รวมถึงการเขียนชื่อบุคคลที่สะกดด้วย แม่ กน นั้นส่วนมากในภาษาไทยนิยมใช้ ล ในคำว่า ลาวลย์ และถึงแม้ว่านักศึกษาจะรู้กฎการเขียนภาษาลาวว่า ไม่มีการใช้พยัญชนะที่มีการันต์ในตำแหน่งท้ายพยางค์แต่การเขียนคำภาษาลาวก็ผิดพลาดจากการเทียบเคียงรูปพยัญชนะสะกดในภาษาไทย

คำศัพท์ตัวอย่างในกลุ่มที่ 3 คือ การใช้รูป ม (ม) แทน แม่กน ซึ่งเกิดจากความสับสนระหว่างรูป ม (ม) และ (น) ที่ใกล้เคียงกันระหว่าง บ (น) ในภาษาลาวกับ ม ในภาษาไทย ทำให้นักศึกษาเขียนผิด ทั้งนี้บางคำพบว่า การเขียนผิดอาจจะมีสาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษาไม่รู้คำศัพท์ เช่น คำว่า **ขมาจากเขลัม** หมายถึง มะเขือเทศ แต่นักศึกษาใช้ ม แทน บ เป็นต้น นอกจากนี้ ความสับสนดังกล่าวยังพบในการเขียนสะกดคำ ด้วยแม่กม ซึ่งมีการใช้ บ (น) แทน ม เป็นต้น

ลักษณะการเขียนผิดอีกประการที่พบในงานวิจัยนี้คือ การเขียนคำศัพท์ที่อ่านออกเสียงว่ามีการประวิสรรชนีย์ โดยเฉพาะในพยางค์ที่ 2 หรือ 3 ของคำหลายพยางค์ ของคำภาษามาลี - สันสกฤต เช่น ศิลปะ วัฒนธรรม สาธารณรัฐ สุขภาพ ฯลฯ ด้วยรูปเขียนในภาษาไทยไม่มีการประวิสรรชนีย์

หรือ สระอะ ในคำเหล่านี้ ทำให้นักศึกษานำลักษณะการเขียนของคำภาษาไทย ดังกล่าวมาเขียนในภาษาลาว ดังตัวอย่างข้างต้นในคำว่า สิลละปะ โดยที่ถูกต้องต้องเขียนเป็น สิละปะ (อ่านออกเสียงว่า สิ - ละ - ปะ) ในทำนองเดียวกัน กับที่ต้องเขียนว่า วัดทะนะท่า, สาขาละมะลัด, สุธะพาบ (อ่านออกเสียงเป็น สุ - ทะ - ภาบ) ทั้งนี้ ปัจจุบันในภาษาลาวที่ปรากฏทางสื่อสิ่งพิมพ์เช่น วารสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวและบันเทิง อาจจะมีรูปแบบการเขียนตามการออกเสียง โดยการใช้พยัญชนะสะกดในพยางค์แรกด้วย เช่น สุธะพาบ (วารสารไซโยลาว, ปีที่ 3 ฉบับที่ 1 หน้า 12) อย่างไรก็ตามรูปแบบที่ถูกต้องและพบมากคือไม่นิยมใช้รูปพยัญชนะสะกดในตำแหน่งที่มีการประวิสรรชนีย์ และไม่อ่านออกเสียงสระอะเหมือนกับภาษาไทย ดังนั้น ในภาษาไทยคำกลุ่มที่ไม่มีรูปวิสรรชนีย์แต่มีการอ่านออกเสียงเป็นสระอะเหล่านี้จึงพบที่มีการเขียนผิดอยู่เสมอ ทั้งนี้โดยมีนัยยะความสัมพันธ์กับรูปพยัญชนะสะกดในภาษาไทยที่มีการใช้ไม่ตรงกับเสียงด้วย ดังตัวอย่างหน่วยเสียงสะกด แม่กน ในคำว่า สิลละ ปะ ข้างต้น

4. การใช้รูปพยัญชนะไทยในการเขียนภาษาลาว

นักศึกษามีการใช้รูปพยัญชนะไทยในการเขียนภาษาลาวจำนวนมาก เนื่องจากอุปสรรคฐานของพยัญชนะไทยและลาวบางตัวมีความใกล้เคียงกันมากผู้เรียนจึงสับสนเขียนรูปพยัญชนะไทยในคำศัพท์

ตัวอย่าง (13) การใช้รูปพยัญชนะไทย (อักษร หรือ คำในวงเล็บ คือคำที่เขียนถูกต้อง)

ไทญ่ (ย) ปูชะนิยะสะภาบ (อุ) เช้า (อุ) เช้า (อ)

อะถิด (อะถิด) ย่าง (ย่าง)

ธยบ (ຣູບ) ຝຣັ່ງ (ຝຣັ່ງ) ກູເວົາ (ພູເວົາ) ຣຳມະ (ທຳມະ)

ຜູ້ເຜົ່າ (ຜູ້ເກົ່າ) ອະໂນາເອຕ(ດ)

ตัวอย่างที่พบการเขียนผิดด้วยการใช้รูปพยัญชนะไทยข้างต้น พบจำนวนมาก โดยเฉพาะคำว่า เอ้า เอ๊้า ซึ่งนักศึกษามักจะนำ ข ช ในภาษาไทยมาใช้แทนด้วยรูปลักษณะใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังพบคำที่ผิดอยู่เสมอ คือ การใช้ ญ และ ร ในภาษาไทย ซึ่งในภาษาลาวไม่มีรูป ญ ส่วน ร นั้นใช้กับคำภาษาต่างประเทศและต้องเขียนโดยการตัวดปลายของอักษร ร ลงด้านล่าง ดังนี้ ธ ซึ่งแตกต่างกับรูป ร ในภาษาไทยที่ตัวดปลายของ ร ขึ้นด้านบน

พยัญชนะไทยอื่นๆที่พบนำมาเขียนในการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาลาว ได้แก่ ภ ฐ ฒ ณ เป็นต้น แต่อักษรเหล่านี้ในภาษาลาวไม่มีใช้ คงใช้ ผ ฑ ฎ ฃ แทน ตามลำดับ อย่างไรก็ตามอักษรไทยเหล่านี้พบการนำมาเขียนในภาษาลาวไม่มากเท่ากับ ข และ ช ดังข้างต้น นอกจากนี้ยังพบการเขียนผิดโดยการเขียนรูปพยัญชนะไทยที่มีรูปสัณฐานใกล้เคียงกับพยัญชนะลาว เช่น ก ค ง ด ต ถ ว ส อ มาเขียนแทนพยัญชนะลาว แม้ว่าพยัญชนะไทยและพยัญชนะลาวเหล่านี้จะมีรูปสัณฐานใกล้เคียงกันก็ตาม แต่ในรายละเอียดของตัวอักษรนั้นยังมีความแตกต่างกันดังนี้ ภ ฌ ฎ ฃ ฏ ๖ ส อ ดังนั้น ด้วยรูปสัณฐานของอักษรไทยและอักษรลาวที่ใกล้เคียงกันดังกล่าวจึงพบเสมอที่นักศึกษาเขียนผิดด้วยการนำอักษรไทยมาเขียนแทนอักษรลาว

5. การใช้สระและเครื่องหมายบัพพ้อง

ข้อบกพร่องของการใช้สระ โดยแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป การใช้สระสับสน การใช้สระผิดรูปและไม่ถูกต้อง

ส่วนข้อบกพร่องของการใช้เครื่องหมาย แบ่งออกเป็น การใช้วรรณยุกต์บกพร่อง และการใช้เครื่องหมายประกอบข้อความบกพร่อง ดังตัวอย่าง ต่อไปนี้

5.1 สระ

การใช้สระบกพร่องพบว่ามีการใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป หมายถึง การใช้สระเมื่อนำมาประกอบคำสามารถอ่านออกเสียงได้เหมือนกัน แต่ผิดหลักการเขียน การใช้สระสับสน หมายถึง การใช้สระผิดเนื่องจากการเขียนรูปสระไม่ถูกต้อง ส่วนการใช้สระผิดรูปและไม่ถูกต้อง หมายถึง การใช้สระไม่ครบรูปหรือไม่ถูกต้องตามการประกอบคำในอักขรวิธีของการเขียนภาษาลาว ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการใช้สระบกพร่อง ประเภท การใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป ดังต่อไปนี้

ตัวอย่าง (14) การใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป

คำที่ใช้สระ - ผิด แบ่งคำศัพท์ออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คำที่ใช้ อัย แทน ไ เช่น สะทมัย (สะทมม) วิสัย (วิไล)

ฮัยเสดฎา (ไชยะเสดฎา)

วิจัย (วิไจ)

มะทาวิทะยาลัย

(มะทาวิทะยาไล)

กลุ่มที่ 2 คำที่ใช้ - แทน ไ เช่น ไ๋ (ไ๋) สับทม (สับทม)

ไ่ (ไ่) สิงใส (สิงใส)

อาใส (อาใส) ไ๋ (ไ๋)

คำศัพท์ในตัวอย่างข้างต้นเป็นข้อบกพร่องการเขียนสระ โดยนำสระที่มีเสียงพ้องกันหรือเหมือนกันมาใช้แทนกันในการเขียนคำศัพท์ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความไม่แม่นยำในการเขียนคำศัพท์ และการเทียบเคียงหลักการเขียนสะกดในภาษาไทย โดยเฉพาะคำศัพท์ในกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่เขียนด้วย อัย ในภาษาไทย ยกเว้น สะทมัย ซึ่ง

หากใช้หลักการเขียนตามเสียงอ่านก็ไม่น่าจะผิด อย่างไรก็ตาม ในภาษาลาวก็มีหลักการใช้ ไ และ ใ ที่แตกต่างกัน

5.2 เครื่องหมาย

การใช้เครื่องหมายบกพร่อง แบ่งเป็น การใช้วรรณยุกต์บกพร่อง และการใช้เครื่องหมายประกอบข้อความบกพร่อง ผลการศึกษาพบว่า มีการใช้วรรณยุกต์บกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การไม่ใช้วรรณยุกต์ในคำที่ควรใช้ เช่น โด (โด่) การใช้วรรณยุกต์ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น ทย้ง (ทย่ง) และการใช้วรรณยุกต์สับสน ซึ่งพบมากและเป็นลักษณะการเขียนผิดดังที่วริษา (2541) ได้เคยศึกษาไว้ ดังตัวอย่างการใช้วรรณยุกต์สับสนต่อไปนี้ (คำในเครื่องหมายวงเล็บคือคำที่เขียนถูกต้อง)

ตัวอย่าง (15) การใช้วรรณยุกต์สับสน (การใช้วรรณยุกต์เอก แทนวรรณยุกต์โท)

มี(มี)	ฮ้อย (ฮ้อย)	ย้อม (ย้อม)
ทมจากมี (ทมจากมี)	ลัมฮุ้น(ลัมฮุ้น)	เลื้อย (เลื้อย)
เอ๋ม (เอ๋ม)	ย๋อมว่า(ย๋อมว่า)	ทล้น (ทล้น)
ส่าງ(ส่าງ)	ลัฎา (ลัฎา)	เฮ้า (เฮ้า)
จักทมฮ้อย(จักทมฮ้อย)		

ตัวอย่างคำศัพท์ข้างต้นพบว่าเป็นคำที่ใช้อักษรต่ำและอักษรสูงที่นักศึกษาใช้วรรณยุกต์เอก แทนเครื่องหมายวรรณยุกต์โท ในภาษาลาว ซึ่งบางคำเป็นการเทียบเคียงคำศัพท์ในภาษาไทย เช่น คำว่า จักทมฮ้อย (จักทมฮ้อย) เลื้อย (เลื้อย/เรื้อย) เป็นต้น นอกจากนั้นข้อบกพร่องนี้ยังเกิดจากการไม่มีความรู้เพียงพอในเรื่องเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลาวรวมถึงไม่รู้เสียงปฎิภาคของวรรณยุกต์ไทยกับลาว จึงทำให้เขียนผิดพลาด

ส่วนข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายประกอบข้อความนั้นพบ ข้อบกพร่อง คือ การไม่ใช้เครื่องหมายประกอบข้อความ เช่น เครื่องหมายจ้ำเม็ด (.) ใช้เมื่อจบประโยค เครื่องหมายจุด (.) ใช้เมื่อต้องการแยกวลี ออกจากประโยคหลัก หรือแยกประโยครองออกจากประโยคหลัก และเครื่องหมายหมายถาม (?) ใช้เพื่อแสดงคำถาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง (16) ไม่ใช้เครื่องหมาย จ้ำเม็ด (.) เมื่อจบประโยค

เขียนผิด : ອ້ອຍຮຽນພາສາລາວຍ້ອນວ່າອ້ອຍຢາກໄປທ່ຽວເລ່ນປະເທດລາວ

เขียนถูก : ອ້ອຍຮຽນພາສາລາວຍ້ອນວ່າອ້ອຍຢາກໄປທ່ຽວເລ່ນປະເທດລາວ.

ตัวอย่าง (17) ไม่ใช้เครื่องหมาย จุด (.) เพื่อแยกอนุประโยค หรือ วลี

เขียนผิด : ສະບາຍດີ ອ້ອຍເປັນຄົນໄທ

เขียนถูก : ສະບາຍດີ, ອ້ອຍເປັນຄົນໄທ,

ตัวอย่าง (18) ไม่ใช้เครื่องหมาย หมายถึง (?) เมื่อเป็นประโยค คำถาม

เขียนผิด : ຕະຫລາດເຊົ້າໄປທາງໃດ

เขียนถูก : ຕະຫລາດເຊົ້າໄປທາງໃດ ?

ความบกพร่องของการไม่ใช้เครื่องหมายประกอบข้อความเหล่านี้ มีสาเหตุมาจากการเทียบเคียงการเขียนในภาษาไทยเพราะในภาษาไทยไม่มีการใช้เครื่องหมายประกอบข้อความ โดยเฉพาะเครื่องหมาย จ้ำเม็ด เพื่อแสดงการสิ้นสุดประโยค และเครื่องหมายจุด เพื่อแยกวลีหรือประโยคย่อยออกจากประโยคหลักในประโยคที่มีความซับซ้อน

สรุปผลการศึกษา

การศึกษา “ข้อบกพร่องการเขียนภาษาลาว ของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น” ซึ่งมีจุดประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาลาว ในลักษณะต่างๆ แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มหลัก ได้แก่ ข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะ และข้อบกพร่องของการเขียนสระและเครื่องหมาย

ผลการศึกษาข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การใช้พยัญชนะต้นบกพร่อง ซึ่งแบ่งย่อยเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะต้นประสม และการเขียนพยัญชนะท้ายบกพร่อง ซึ่งพบว่าการใช้พยัญชนะ ต้นบกพร่องพบมากกว่าการใช้พยัญชนะท้ายบกพร่อง

ข้อบกพร่องของการเขียนสระและเครื่องหมาย พบว่า มีการเขียนสระบกพร่องมากกว่าการเขียนเครื่องหมายบกพร่อง โดยการเขียนสระบกพร่องแบ่งย่อยออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป การใช้สระสับสน การใช้สระไม่ถูกต้อง ส่วนการใช้เครื่องหมายบกพร่อง แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์บกพร่อง โดยพบว่ามี การใช้เครื่องหมายสับสนระหว่างวรรณยุกต์เอก และวรรณยุกต์โท นอกจากนั้นยังพบการใช้วรรณยุกต์อื่นๆ ผิดพลาด ตลอดจนพบว่า มีข้อบกพร่องเนื่องมาจากการใช้วรรณยุกต์ในคำที่ไม่ควรใช้ และการไม่ใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ในคำที่ควรใช้ (ดูเพิ่มเติมในรายงานวิจัย รัตนา จันท์เทาว์ และสาริสา อุ่นทานนท์, 2549)

นอกจากเครื่องหมายวรรณยุกต์แล้วยังพบว่ามีข้อบกพร่องของการไม่ใช้เครื่องหมายประกอบการเขียนในการเขียนข้อความ โดยเฉพาะเครื่องหมายจ้ำเม็ด เพื่อบ่งบอกการจบประโยค เครื่องหมาย จุด ซึ่งแยกคำ วลี ข้อความ ตลอดจนแยกประโยคหลักและประโยคย่อยออกจากกัน นอกจากนั้น ยังพบว่า ไม่มีการใช้เครื่องหมาย หมายถึง ในประโยคคำถาม เป็นต้น

สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเขียนภาษาลาวบกพร่อง ได้แก่ การเทียบเคียงคำศัพท์จากภาษาไทยหรือภาษาไทยถิ่นอีสาน การไม่รู้คำศัพท์ภาษาลาว การออกเสียงที่ผิดพลาดทั้งเสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ ตลอดจนการไม่เข้าใจหรือไม่แม่นยำในหลักการเขียนอักษรวิธีภาษาลาว

อย่างไรก็ตาม พบว่า คำเดียวกันในชุดข้อมูลเดียวกัน มีทั้งการเขียนที่ถูกต้องและผิดพลาด ซึ่งอาจจะเกิดจากระยะเวลาของการเขียนข้อสอบภาษาลาวในช่วงที่มีการสอบซึ่งไม่เพียงพอสำหรับการตรวจทานความถูกต้องของการเขียน จึงไม่สามารถสรุปด้วยข้อมูลเชิงปริมาณได้ว่าจำนวนที่เขียนผิดลักษณะใดมีจำนวนคำเท่าไร

อภิปรายผล

การวิจัยนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการศึกษาข้อบกพร่องของการใช้ภาษาลาว ซึ่งมุ่งศึกษาภาษาเขียนเป็นสำคัญ เนื่องจากผลการสังเกตเบื้องต้นพบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาลาวหลายลักษณะ หากมีการศึกษาสังเคราะห์ และนำเสนอเป็นประเด็นที่ชัดเจนอย่างเป็นระบบ จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาลาวในประเทศไทย ทั้งต่อผู้เรียนจะได้มีข้อสังเกตการเรียนรู้ภาษาลาวจากข้อบกพร่องที่พบเสมอในการเรียน และมีผลต่อผู้สอนในการปรับเนื้อหารายวิชา และเทคนิควิธีการเรียนรู้ที่ง่ายและสามารถจดจำได้

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้ มีความไม่สมบูรณ์บางประการ กล่าวคือ เนื่องจากนำมาจากข้อสอบปลายภาค ดังนั้น จึงไม่ได้สำนวนการเขียนที่ไม่เป็นทางการ หรือ การเขียนในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น จดหมาย บทความ ปกิณกะ ฯลฯ แต่ด้วยเป็นข้อสอบที่ต้องใช้ภาษาในระดับทางการจึงอาจจะทำให้ไม่พบข้อบกพร่องของการเขียนในลักษณะดังกล่าว ตลอดจนอาจจะ

ไม่เปิดโอกาสให้มีการใช้คำศัพท์ที่สัมพันธ์กับเนื้อหาที่หลากหลาย ส่งผลให้ไม่พบข้อบกพร่องในคำศัพท์อื่นๆ หรือคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากเท่าที่ควร

อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แม้ว่านักศึกษาจะเรียนจบหลักสูตรในรายวิชาดังกล่าว แต่ก็ยังมีการเขียนที่บกพร่องทั้งพยัญชนะและสระ ตลอดจนเครื่องหมายต่างๆ ดังนั้น การแก้ปัญหที่ผู้วิจัยเสนอ ได้แก่ การเพิ่มชั่วโมงการเรียนจากสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เป็นสัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะและผู้สอนได้แก้ไขข้อบกพร่องทั้งในการเขียนและทักษะอื่นๆ ได้เพิ่มขึ้น ตลอดจนควรมีเจ้าของภาษามาร่วมสอนจำนวนไม่ต่ำกว่า 10 ชั่วโมง เพื่อให้นักศึกษาคุ้นเคยกับสำเนียงส่งผลต่อการฝึกทักษะการฟัง การพูด ตลอดจนการเขียน โดยเฉพาะการเขียนวรรณยุกต์และคำศัพท์ได้ถูกต้อง ทั้งนี้การปรับปรุงการเรียนการสอนอยู่เสมอจะทำให้ผู้เรียนมีข้อบกพร่องในการเขียนลดลง

ผลการศึกษายังเชื่อมโยงกับการศึกษาของนักวิชาการที่ได้เคยศึกษาไว้ เช่น งานศึกษาของ วริษา โอสมานนท์ (2541) ที่กล่าวถึง “การสะกดคำบางกลุ่มในภาษาลาวที่ใช้ไม้ออกและไม้อ่โทแตกต่างจากภาษาไทย” และในงานวิจัยนี้ก็พบข้อบกพร่องของการเขียนในลักษณะดังกล่าวเช่นกัน งานของวีระพงศ์ มีสถาน (2542) ที่ได้อธิบาย “สถานภาพอักษรวิีลลาว” ซึ่งเป็นส่วนที่วีระพงศ์ กล่าวถึงความลักลั่นของการเขียนภาษาลาว และการเปลี่ยนแปลงภาษาลาว นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงกับการศึกษาของ วิภาวรรณ อยู่เย็น (2540) ที่ได้ทำวิจัยเรื่อง “เปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาลาว ข้อบกพร่องของนักศึกษาในการใช้ภาษาไทย” และพบข้อบกพร่องที่เกิดจากความแตกต่างของการเขียนภาษาไทยและภาษาลาวกับนักศึกษาลาวที่เรียนภาษาไทย เช่นกัน โดยเฉพาะการใช้พยัญชนะบกพร่อง ทั้งนี้ยังพบการใช้สระ และวรรณยุกต์ ไม่ถูกต้องด้วย ซึ่งสาเหตุเหล่านี้ก็เนื่องจากการนำภาษาเดิมของผู้เรียนไปเทียบกับภาษาใหม่

ที่เรียน ดังนั้น กล่าวได้ว่า ความเหมือนกันระหว่างภาษาไทยและภาษาลาวทั้ง คำศัพท์ และอักขรวิธี ตลอดจนการเขียนสะกดนั้น เป็นอุปสรรคสำคัญของการใช้ภาษาไทยหรือภาษาลาวบกพร่อง นอกจากนั้น ผลการศึกษาข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะควบกล้ำในงานวิจัยนี้ ซึ่งจัดอยู่กับข้อบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นนั้น ยังสัมพันธ์กับงานของ ชุตติมา ชมดี (2539) ที่ได้ศึกษาเรื่อง “การเขียนคำควบกล้ำ (ล) ของนักศึกษาลาว” เพราะพบว่าคนลาวเขียนคำศัพท์ที่มีอักษรควบกล้ำผิดพลาด เนื่องจากภาษาลาวมีอักษรควบกล้ำเพียงเสียงเดียว คือ ว ในขณะที่ภาษาไทยมีอักษรควบกล้ำ 3 หน่วยเสียง

การศึกษาที่เคยมีนักวิชาการต่างๆ ได้ศึกษาไว้ กับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำให้มองเห็นภาพข้อบกพร่องของผู้เรียนระหว่างคนลาวที่เรียนภาษาไทย และคนไทยที่เรียนภาษาลาว ซึ่งงานวิจัยนี้สามารถต่อเติมภาพการเรียนการสอนภาษาลาวในประเทศไทยให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ อย่างไรก็ตามควรจะมีการศึกษาวิจัยข้อบกพร่องการใช้ทักษะภาษาลาวในทักษะอื่นๆ โดยเฉพาะทักษะการพูด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ อันจะเป็นการพัฒนาทักษะภาษาลาวที่ถูกต้อง และความเข้าใจของคนไทยส่วนมากที่ว่าภาษาลาวใกล้เคียงกับภาษาไทยถิ่นอีสาน โดยสามารถพูดสื่อสารกันได้เข้าใจนั้น อันที่จริงภาษาลาวในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติในปัจจุบันมีลักษณะการพูดที่แตกต่างจากภาษาไทยถิ่นอีสานหลายประเด็น ซึ่งควรจะมีการวิจัยเชิงลึก เพื่อจะได้รับข้อมูลที่ชัดเจนอันจะเป็นประโยชน์ต่อความเข้าใจที่ถูกต้องและนำมาสู่การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาลาวในด้านทักษะการพูดที่ถูกต้องตามหลักของเจ้าของภาษา ซึ่งท้ายที่สุดจะทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษาลาวได้อย่างเหมาะสม และถูกต้องตามวัฒนธรรมการใช้ภาษาของลาว

บรรณานุกรม

หนังสือ

รัตนา จันทร์เทวี่ และคณะ. 2546. **วรรณกรรมกับสังคมลาว**. รายงานวิจัย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น : เอกสารอัดสำเนา.

รัตนา จันทร์เทวี่. 2548. **เอกสารประกอบการสอน ภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร 2**. ขอนแก่น : เอกสารอัดสำเนา.

รัตนา จันทร์เทวี่ และ สารีสา อุ่นทานนท์. 2549. **ข้อบกพร่องในการเขียน ภาษาลาวของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. รายงานวิจัย. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิเชียร อำพนรักษ์. 2547. **ภาษาลาวพื้นฐาน 1**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สารีสา อุ่นทานนท์. 2547. **เอกสารประกอบการสอน ภาษาลาวเพื่อการสื่อสาร 1**. ขอนแก่น : โรงพิมพ์แอนนา ออฟเซต.

_____. 2548. “สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาลาว ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น”. **มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์**: 23(1), 18-33.

สารีสา อุ่นทานนท์ และรัตนา จันทร์เทวี่. 2548. **คำเสริมสร้อยภาษาลาว**. รายงานวิจัยคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

Benjawan Poomsan Becker and Buasawan Simamala. 2003. **Lao for Beginners**. Bangkok : Paiboon Publishing.

บทความ

ชุติมา ชมดี. “การเขียนคำควบกล้ำ (ล) ของนักศึกษาลาว”. วารสารภาษา
และภาษาศาสตร์. 15(2539), 59-65.

วิริษา โอสถานนท์. “การสะกดคำบางกลุ่มในภาษาลาวที่ใช้ไม่เอกและไม่โท
แตกต่างจากภาษาไทย” วารสารภาษาและภาษาศาสตร์. 16 (2541),
31-37.

วิภาวรรณ อยู่เย็น. “เปรียบเทียบภาษาไทยและภาษาลาวข้อบกพร่องของ
นักศึกษาในการใช้ภาษาไทย”. วารสารเกษตรศาสตร์ สาขา
สังคมศาสตร์. 18(2540), 172-783.

วีระพงศ์ มีสถาน. “สถานภาพอักษรวิีลาว”. วารสารภาษาและวัฒนธรรม.
18 (2542) หน้า 19 – 27.

ภาษาลาว

อาลุน สิลัดตะมะภูม และ คำขม้น ลาอะวົງ. 2001. วัตตะมะทะล่าว.
ວຽງຈັນ : ວິສະຫະກິດ ສຶກສາ.

ສີ ວຽງແອກ. 2005. ວັດຈະນານຸກົມ ພາສາລາວ. ວຽງຈັນ : ໂຮງພິມແຫ່ງລັດ.